KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 5. juni 1996

om Forbundsrepublikken Tysklands planer om at yde støtte til delstaten Brandenburgs garantiordning til fordel for investeringsprojekter i Polen

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(97/257/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter i overensstemmelse med ovennævnte artikler at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

(1) Ved meddelelse af 25. januar 1995 anmeldte de tyske myndigheder en garantiordning i delstaten Brandenburg til fordel for investeringsprojekter i Polen (Richtlinien für die Übernahme von Bürgschaften zur Teilfinanzierung von Vorhaben in der Republik Polen durch die Bürgschaftsbank Brandenburg). Supplerende oplysninger blev fremlagt den 28. marts, 16. juni og 10. august 1995 samt på et møde i Bonn den 23. maj 1995.

(2) Kommissionen besluttede den 31. oktober 1995 at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2. Ved skrivelse af 27. december 1995 underrettede den den tyske regering herom og anmodede denne om at fremkomme med sine bemærkninger i løbet af en måned. Denne skrivelse blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 71 af 9. marts 1996 i form af en meddelelse til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter, for at de kunne fremkomme med deres bemærkninger inden for en måned vedrørende de pågældende foranstaltninger.

(3) Den tyske regering fremsatte sine detaljerede bemærkninger ved skrivelse af 29. janur 1996. Den 9. april 1996 modtog Kommissionen bemærkninger fra virksomheden Du Pont de Nemours International SA. Disse bemærkninger blev videresendt til den tyske regering ved telefax den 22. april 1996. Kommissionen modtog ikke bemærkninger fra andre medlemsstater.

II

(4) Garantiordningen løber fra 1995 til 1998, og der kan stilles garantier på ind til 20 mio. DM (10,5 mio. ECU) om året. De tyske myndigheder forventer, at der vil blive tale om ca. 20 garantistillelser om året.

(5) Ordningen gælder for

— virksomheder, der har hovedsæde eller en afdeling i Brandenburg, og

— personer, der er bosiddende i Brandenburg,

og som ønsker at gennemføre investeringsprojekter i Polen (joint ventures, oprettelse af virksomheder)

samt for projekter, der involverer

— brandenburgske deltagere i joint ventures med polske virksomheder, eller

— selskaber (Projektgesellschaften) oprettet i Polen af virksomheder, der har en afdeling i Brandenburg med henblik på deltagelse i et joint venture.

(6) Garantistillelsen er begrænset til fremstillings- og servicesektoren, gartneri og liberale erhverv.

(7) Der kan stilles garanti for lån til finansiering af investeringer, driftskapital og oprettelse/overtagelse af virksomheder samt visse garantiydelser.

(8) Garantierne har en løbetid på højst 15 år (indtil 23 år i forbindelse med byggeri). Modtagerne skal betale en engangspræmie på 0,75 % samt en årlig provision på 0,8 % af det skyldige beløb. De tyske myndigheder kalkulerer med en tabsrisiko på 10 %.

(9) Garantibeløbet må højst andrage 90 % af det støtteberettigede lån, dog højst 0,52 mio. ECU. Det støtteberettigede lån er begrænset til 75 % af projektomkostningerne.

(10) Garantiordningens støtteintensitet (i forhold til det garanterede lånebeløb) er foreløbig anslået til 10 %. Endvidere kan garantierne kumuleres med anden støtte.

(11) Ved procedurens indledning var Kommissionen af den opfattelse, at garantiordningen muligvis udgjorde statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, idet den indebar en forbedring af den økonomiske situation for de støtteansøgende virksomheder, og da den kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Kommissionen var i tvivl om, hvorvidt og på hvilke betingelser investeringsstøtte til virksomheder i EF til fremme af disse virksomheders forretningsaktiviteter uden for EØS var forenelig med det fælles marked. Støtteordningen var ikke begrænset til SMV. Endvidere var det muligt, at det loft, der er fastsat i EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til SMV, ville blive overskredet ved kumulering med anden støtte. På grund af denne tvivl tog Kommissionen ikke nogen af de i artikel 92, stk. 2 og 3, anførte undtagelsesbestemmelser i betragtning og indledte proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2, over for den pågældende ordning.

III

(12) De tyske myndigheder fremsendte deres bemærkninger ved skrivelse af 29. januar 1996. For dem er garantibevilling til virksomheder i Brandenburg et egnet middel til at opveje Brandenburgs geografiske handicap som følge af regionens perifere beliggenhed i Den Europæiske Union. Ordningen skal især komme SMV til gode, da de normalt ikke råder over tilstrækkelig egenkapital til at optage lån til investeringsprojekter i Polen. I modsætning til de vesteuropæiske virksomheder kan små og mellemstore virksomheder i Brandenburg ikke tilbyde formålstjenlig sikkerhed på egen hånd til at rejse penge på kapitalmarkedet.

(13) Ifølge de tyske myndigheder vil ordningen endvidere bidrage til at fremme det grænseoverskridende samarbejde mellem virksomheder i EF og Polen. De udenlandske investeringer i Polen fremmer endvidere landets økonomiske udvikling, styrker de polske virksomheders kapitalgrundlag og forbedrer disse virksomheders tekniske og kommercielle knowhow. Et sådant grænseoverskridende samarbejde tilstræbes ikke kun i De Europæiske Fællesskabers Europaaftale med Polen, men også i EF's PHARE-program og af Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling.

(14) De tyske myndigheder bekræfter, at støtten ikke indeholder noget diskriminerende element, da alle virksomheder med en afdeling i Brandenburg er støtteberettiget uafhængigt af, hvor deres hovedsæde ligger.

(15) De tyske myndigheder meddelte endvidere Kommissionen, at de ville ændre den oprindelige meddelelse, for at begrænse ordningen til små og mellemstore virksomheder i overensstemmelse med definitionen i de pågældende rammebestemmelser [1]. Støtteanmodninger fra større virksomheder skal anmeldes i hver enkelt tilfælde. De tyske myndigheder går derefter ud fra, at ordningen kan godkendes, da den i sin ændrede form svarer til »Richtlinien für Garantien des Landes Niedersachsen für Beteiligungen in Staaten, die sich in einem demokratischen und marktwirtschaftlichen Reformprozeß befinden« (sag N 362/95), som Kommissionen godkendte den 20. december 1995.

(16) De tyske myndigheder stiller spørgsmålstegn ved Kommissionens foreløbige vurdering, hvorefter garantiens støtteintensitet kan nå op på 10 %. De anser en støtteintensitet på 1-2 % af garantibeløbet for at være mere realistisk. De mener endvidere, at de fleste tilfælde vil komme til at ligge under de minimis-loftet på 50 000 ECU pr. virksomhed inden for tre år. Ordningen er imidlertid blevet anmeldt, fordi myndighederne i Brandenburg ikke vil udelukke virksomheder, der allerede har anvendt de minimis-ordningen til andre formål.

[1] Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (SMV) (EFT nr. C 213 af 19. 8. 1992, s. 2).

(17) Af disse grunde mener de tyske myndigheder, at støtteordningen er forenelig med fællesmarkedet, fordi den opvejer de økonomiske ulemper, som Tysklands deling har forårsaget (EF-traktatens artikel 92, stk. 2, litra c)).

Endvidere bidrager støtteordningen til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse. Det gælder virksomhederne i såvel Brandenburg (støtteberettiget område i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a)) som i Polen (som i henhold til artikel 63, stk. 4, litra a), i Europaaftalen sidestilles med et område i Fællesskabet, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a)).

Bortset herfra vil man kunne betragte støtteordningen som en ordning til fremme af udviklingen i visse økonomiske regioner, i det foreliggende tilfælde Brandenburg som grænseområde til Polen, da den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse (EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c)). Da der endelig er tale om en støtteordning for små og mellemstore virksomheder, vil ordningen endvidere være i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c) (udvikling af visse erhvervsgrene).

IV

(18) Kommissionen har modtaget bemærkninger fra Du Pont de Nemours International SA. Denne virksomhed mener, at ordningen er et innoverende og pragmatisk tiltag for at trække udenlandske investeringer til de mellem- og østeuropæiske lande. Ifølge virksomheden er økonomiske omstruktureringsforanstaltninger en væsentlig forudsætning for at integrere disse lande i EF.

V

Ordningens støttekarakter og støtteintensitet

(19) Tildeling af støtte til brandenburgske deltagere i joint ventures med polske virksomheder eller til »Projektgesellschaften«, der er oprettet i Polen af virksomheder med en afdeling i Brandenburg med henblik på deltagelse i et joint venture, medfører, at visse virksomheder eller produktioner begunstiges i forhold til andre virksomheder, der ikke modtager nogen støtte hertil. Disse foranstaltninger styrker støttemodtagerens stilling over for virksomheder, som ikke modtager nogen støtte til disse aktiviteter og truer derfor med at fordreje konkurrencevilkårene. Virksomheder inden for EØS kan ligeledes konkurrere med hinanden om udenlandske investeringer. I en sådan situation medfører støtten utvivlsomt, at konkurrencen mellem EØS-virksomhederne fordrejes på en meget direkte måde.

(20) En påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne (EF-traktatens artikel 92) eller de kontraherende parter (EØS-aftalens artikel 61) er sandsynligvis mindre mærkbar i tilfælde, hvor støtten ydes til projekter i Polen og følgelig uden for EØS, men kan ikke a priori udelukkes. I mange tilfælde kan samhandelen blive påvirket gennem indirekte virkninger (f.eks. i tilfælde, hvor de i Polen producerede varer genindføres i EF). Støtteforanstaltninger af denne type kan imidlertid forbedre situationen for støttemodtageren, der er bosiddende i Brandenburg, og dermed inden for fællesmarkedet. Støtte til projekter, der fremmes på grund af den omhandlede ordning, kan derfor påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne direkte.

(21) Af disse grunde er den planlagte støtteordning omfattet af EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Denne opfattelse deles af de tyske myndigheder, som med rette henviser til den dobbelte virkning, som denne type støtte vil kunne få i det område, hvor den ydes (Brandenburg), og i målområdet (Polen).

(22) De betingelser, som Kommissionen normalt knytter til garantiordninger, er dog opfyldt, da støttemodtagerne skal betale en engangspræmie og en årlig provision for garantien. Endvidere bærer støttemodtagerne en betydelig del af risikoen, da garantibeløbet begrænses til 90 % af lånene, og da finansieringen begrænses til 75 % af projektomkostningerne. Ordningen er rettet mod levedygtige virksomheder og kan ikke anvendes til at fremme redningsforanstaltninger.

(23) Beregnes garantiordningens subventionsækvivalent på grundlag af de samlede støtteberettigede projektomkostninger, og under hensyntagen til, at garantien højst kan udgøre 67,5 % (nemlig 0,9 × 0,75 × 100) af projektomkostningerne, bliver støtteintensiteten 3,35 % brutto (6,75 − 3,4, dvs. sandsynligheden for misligholdelse med fradrag af den årlige præmie ansat til nutidsværdien) [1]. Ved denne skønsvise beregning antages det, at engangspræmien på 0,75 % dækker de administrative omkostninger i forbindelse med ordningen.

[1] Beregning af subventionsækvivalent for lånegarantier: jf. andet led i Kommissionens meddelelse om »de minimis«-støtteordninger (EFT nr. C 68 af 6. 3. 1996, s. 9).

(24) Da det maksimale garantibeløb pr. virksomhed er på 1 mio. DM (0,52 mio. ECU), vil det gennemsnitlige støtteelement ved de enkelte garantier ikke overstige 44 700 DM (23 400 ECU), nemlig 3,35 % af de samlede projektomkostninger på højst 1,33 mio. DM. Selv om dette beløb ligger klart under de minimis-loftet på 100 000 ECU pr. virksomhed i løbet af tre år, falder ordningen alligevel ind under EF-traktatens artikel 92, stk. 1, fordi de tyske myndigheder i det mindste i visse tilfælde vil indrømme garantien til virksomheder, som allerede har benyttet de minimis-ordningen til andre formål. I denne forbindelse skal der tages hensyn til, at de tyske myndigheder har anmeldt ordningen på et tidspunkt, da grænsen ifølge de minimis-reglen stadig var på 50 000 ECU. Af det anslåede antal støttemodtagere på ca. 20 virksomheder om året må det derfor forventes, at antallet af støttemodtagere, som vil anvende garantiordningen som supplement til de minimis-støtte, vil være betydeligt lavere end oprindeligt antaget af de tyske myndigheder.

Ordningens forenelighed med fællesmarkedet

(25) Støtteordningen bidrager til at afbøde de betydelige risici, der er forbundet med investeringer i Polen. Ved at fremme joint ventures mellem virksomheder, der er etableret i Brandenburg og i Polen, samt kapitalinteresser, som virksomheder i Brandenburg har i polske virksomheder, fremmer støtteordningen det grænseoverskridende samarbejde og grænseoverskridende aktiviteter hos støtteberettigede virksomheder. Derved bidrager den også til at fremme udviklingen af regionen Brandenburg og til at styrke de økonomiske bånd til Polen og landets integration i den europæiske økonomi.

(26) Hvad angår støttemodtagerne, nemlig de små og mellemstore virksomheder, der er hjemmehørende i Brandenburg, ville støtteordningen utvivlsomt være forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), hvis de støttede aktiviteter fandt sted i selve Brandenburg. De regionale undtagelsesbestemmelser i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), gælder imidlertid kun for investeringer inden for det støtteberettigede område.

(27) På den anden side forbedrer en sådan støtteordning helt sikkert støttemodtagernes situation inden for fællesmarkedet og deres konkurrenceevne på verdensmarkedet og kan således betragtes som en ordning, »der fremmes af udviklingen af visse erhvervsgrene«, jf. EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

En sådan støtteordning kan imidlertid kun godkendes, »når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse« (EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), første punktum). Ved vurderingen af støtte til direkte udenlandske investeringer skal der tages hensyn til to yderligere faktorer, som normalt ikke spiller nogen væsentlig rolle ved vurderingen af en støttes forenelighed med fællesmarkedet: nemlig den europæiske industris konkurrenceevne på internationalt plan og den europæiske interesse i fremme af det økonomiske samarbejde med bestemte tredjelande. Hvad angår disse to aspekter må der tilstræbes en afbalanceret afvejning i forhold til de mulige skadelige virkninger i EF, f.eks. risikoen for flytning af virksomheder og eventuelle negative virkninger for beskæftigelsen.

(28) Ifølge EF's rammebestemmelser for SMV er støtte tilladt, hvis den hjælper SMV med at overvinde deres særlige problemer. Det er almindeligt anerkendt, at SMV i sammenligning med større virksomheder har særlige problemer hvad angår adgangen til kapital- og lånemarkedet, hvilket kan bremse deres udvikling. Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder viser Kommissionens positive holdning med hensyn til at støtte SMV med forskellige foranstaltninger, således at de kan overvinde disse særlige problemer, især med hensyn med støtte til investeringer. I Kommissionens analyse sondres der ikke mellem investeringer inden for eller uden for EF. Det kan derfor udledes, at bestemmelserne kan anvendes på alle SMV's investeringer uafhængigt af placeringen.

Derudover er de problemer, som SMV står over for i forbindelse med investeringer uden for EØS lige så store eller endnu større end ved investeringer inden for EØS. Når der er tale om SMV, kan de mulige negative virkninger, som udenlandske direkte investeringer har på den europæiske økonomi, f.eks. med hensyn til beskæftigelsessituationen og risikoen for flytning af virksomheden, betegnes som værende negligeable. I øvrigt sikrer definitionen af støtteberettigede investeringer (nyinvesteringer — Erstinvestition), at flytning af en virksomhed, der er hjemmehørende i Fællesskabet, til et tredjeland ikke kan støttes.

(29) Med hensyn til begrebet støtteberettigede investeringer har Kommissionen altid — for at sikre konsekvens — indtaget det standpunkt, at definitionen i samordningsprincipperne for støtteordninger med regional målsætning [1] finder anven-

[1] EFT nr. C 31 af 3. 2. 1979, s. 9.

delse på SMV's investeringer. Ifølge punkt 18.i), i disse samordningsprincipper er støtteberettigede investeringer »nyinvesteringer«, dvs. investeringer i anlægsaktiver

— »i forbindelse med oprettelse af en ny virksomhed, udvidelse af en bestående virksomhed eller igangsættelse af en aktivitet, der medfører en gennemgribende ændring i en bestående virksomheds produkt eller produktionsproces (i form af rationalisering, omstrukturering eller modernisering)«

eller

— »i form af overtagelse af en virksomhed, der er lukket, eller som ville være lukket, såfremt en sådan overtagelse ikke havde fundet sted«.

(30) Hvad angår den omhandlede ordning konstaterer Kommissionen, at definitionen af støtteberettigede investeringer er bredere end den af Kommissionen anvendte definition, da overtagelse af virksomheder eller kapitalinteresser i virksomheder medregnes til støtteberettigede investeringer. Normalt skal støtteberettigede omkostninger i forbindelse med investeringsstøtte til SMV i henhold til punkt 4.1 i meddelelsen om SMV defineres i overensstemmelse med punkt 18.i), i samordningsprincipperne for støtteordninger med regional målsætning. Alternativt kan man ved beregningen af støtteintensiteten kun medtage de dele af de støtteberettigede omkostninger, der er i overensstemmelse med definitionen af »nyinvesteringer«. Selv om Kommissionen principielt ikke udelukker, at den kan godkende støtte, som omfatter andet end det, den normalt anerkender som støtteberettigede omkostninger, må det ved en nærmere undersøgelse konstateres, at en sådan støtte er forenelig med fællesmarkedet. Forbundsrepublikken Tyskland skal derfor sikre, at den tilladte maksimumsgrænse på 15 % for små og 7,5 % for mellemstore virksomheder overholdes. Enhver støtte, der omfatter andre end de støtteberettigede omkostninger, Kommissionen normalt godkender, og hvis intensitet overstiger den ovennævnte tilladte maksimumsgrænse, skal følgelig anmeldes i hvert enkelt tilfælde og vurderes af Kommissionen på grundlag af omstændighederne i den enkelte sag.

(31) Kommissionen er klar over den betydning, som direkte investeringer i tredjelande har både med henblik på at styrke båndene til disse lande samt for at diversificere den europæiske økonomi og gøre den mere international.

Anvendelsen af EF's rammebestemmelser for SMV støttes af EF's politik for SMV på andre områder:

— Kommissionen finder, at den nuværende situation, hvad angår reglerne for direkte udenlandske investeringer, er særlig utilfredsstillende for SMV, da de ikke råder over de fornødne midler til at tilpasse sig vilkårene for direkte udenlandske investeringer i værtslandene, som ændres hele tiden [1].

— I konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Madrid den 15. og 16. december 1995 anerkendes det, at det er nødvendigt at fremme internationaliseringen af SMV [2].

— Samarbejdsaftalerne mellem Fællesskabet og en række tredjelande indeholder også bestemmelser om at fremme nære kontakter mellem SMV med henblik på at fremme handelen og det industrielle samarbejde [3].

(32) Med hensyn til de tyske myndigheders synspunkt, hvorefter EF-traktatens artikel 92, stk. 2, litra c), finder anvendelse, finder Kommissionen, at den ikke behøver tage stilling til dette spørgsmål i det foreliggende tilfælde, da den pågældende undtagelsesbestemmelse kun finder anvendelse i meget sjældne tilfælde, og da det kan konkluderes, at den planlagte støtteordning er forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

VI

(33) I betragtning af det ovenfor anførte og den ubetydelige støtteintensitet, det forholdsvis lave samlede støttebeløb pr. virksomhed samt hovedformålet med ordningen, der går ud på at fremme det grænseoverskridende samarbejde med polske virksomheder, styrke udviklingen af delstaten Brandenburg og bidrage til at stabilisere den polske økonomis overgang til markedsøkonomi kan støtteordningen betragtes som værende forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), og EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra c), samt Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte, som Forbundsrepubliken Tyskland agter at yde som led i den tyske delstat Brandenburgs garantiordning til fordel for investeringsprojekter i Polen til små og mellemstore virksomheder som defineret i Kommissio-

[1] KOM(95) 42 endelig udg., s. 5.
[2] SI 95/1000, s. 14.
[3] Jf. f.eks. artikel 6 i forslaget til indgåelse af en samarbejdsaftale mellem De Europæiske Fællesskaber og Kongeriget Nepal (EFT nr. C 338 af 16. 12. 1995, s. 10) og artikel 12 i forslag til indgåelse af den mellemregionale rammeaftale om samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Sydamerikanske Fællesmarked og dets medlemsstater (Argentina, Brasilien, Paraguay, Uruguay) på den anden side (EFT nr. C 14 af 19. 1. 1996, s. 4).

nens henstilling af 3. april 1996 vedrørende definitionen af små og mellemstore virksomheder (EFT nr. L 107 af 30. 4. 1996, s. 4), er forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), og EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra c).

Artikel 2

Enhver støtte, som Forbundsrepublikken Tyskland planlægger at yde til små og mellemstore virksomheder som led i denne ordning, og som, for så vidt angår de støtteberettigede omkostninger, afviger fra de omkostninger, som Kommissionen normalt godkender i forbindelse med investeringsstøtte til SMV, jf. punkt 4.1 i meddelelsen om SMV (EFT nr. C 213 af 19. 8. 1992, s. 2) og samordningsprincipperne for støtteordninger med regional målsætning (EFT nr. C 31 af 3. 2. 1979, s. 9), og som, når den beregnes på grundlag af de af Kommissionen godkendte støtteberettigede omkostninger, resulterer i en støtteintensitet, der overstiger 15 % for små og 7,5 % for mellemstore virksomheder, skal anmeldes til Kommissionen i hvert enkelt tilfælde efter EF-traktatens artikel 93, stk. 3.

Artikel 3

Den tyske regering anmodes om at forelægge Kommissionen en årlig rapport om anvendelsen af ordningen.

Artikel 4

Den tyske regerings opmærksomhed henledes på, at anvendelsen af denne ordning er underlagt reglerne om kumulering af støtte, uanset om der er tale om støtte til forskellige formål (EFT nr. C 3 af 5. 1. 1985) eller støtte til samme formål, der ydes på grundlag af forskellige ordninger, der er godkendt af samme myndighed eller forskellige (centrale, regionale og/eller lokale) myndigheder. I sidstnævnte tilfælde må den maksimumsgrænse, der er godkendt for den i artikel 1 i nævnte ordning, ikke overskrides.

Endvidere henledes den tyske regerings opmærksomhed på, at den skal overholde Fællesskabets regler og bestemmelser for en række industrisektorer, dvs. sektorer, der er omfattet af EKSF-traktaten, samt transport, fiskeri og landbrug, herunder forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter (EFT nr. C 29 af 2. 2. 1996, s. 4).

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. juni 1996.

På Kommissionens vegne

Hans VAN DEN BROEK

Medlem af Kommissionen